
Kántor Péter

AZ ABLAK

1995. október 6. Mándy Iván

Reszket az ablak.
Fekszik az ágyon, hallgatja, ahogy reszket.
Fel kéne állnia, odamennie az ablakhoz, kinyitni, újra becsukni,
sőt, becsapni jó erősen – akkor abbamaradna a reszketés.
Tapasztalatból tudja.
Esetleg ki is kiabálhatna az ablakon, ha már ott van.
Ád isten jó időt! – a madaraknak. Vagy azt, hogy:
Ami sok, az sok! – név nélkül.
Nem mintha olyan ablakon kikiabálós fajta volna.
Őszintén szólva utál kiabálni. Pedig néha jó lenne.
Jegees! – A jeges tudott kiabálni. Lenn a sarkon.
És akkor mindenki rohant le a vödrökkel.
Mi is van most abban a kis jégsekreányben? Cipők?
Viszont ha már felkelne és odamenne az ablakhoz,
kinézhetne, szemrevételezhetné a terepet. Láthatna egy s mást.
A szokott dolgokat. Nagy valószínűséggel.
Aztán becsukná – becsapná! Durr! – és csönd lenne.
Megszűnne a reszketés.
Megtehetné – az ember megtanul bizonyos dolgokat.
Például ezt, hogy ne reszkessen az ablak, ezt megtanulja.
Mert azért mindent nem, távolról sem.
És amit nem, az nem idő kérdése, az holtbiztos.
És amit igen, ami csak idő kérdése, és megtanulható,
és tudássá válik, az az övé, azzal rendelkezhet.
Vagy mit csinálhat.
De ahhoz nincs kedve most. És nem lustaságból, hanem
egyszerűen csak fáradt. Vagy nem fáradt?
Éppen csak nem zavarja most, ellenkezőleg, szinte jólesik,
jól vacog, ez az ő ablaka.
És bár véget vethetne a vacogásnak, időlegesen persze,
de miért tenné? Miért? Ugyan miért?
Na látod, öreg!
Fekszik az ágyon, lehunyja a szemét.

Reszket az ablak.